

— Какво? Ти треперишъ? — продължи чичо. — не бой се! Стоименъ не е жаденъ за кръвъ. Сега си легни и спи спокойно. Утре ще се раздѣлимъ като приятели.

Разбира се сънъ не дойде вече на Селима.

Щомъ се разсъмна, чичо се изправи предъ него и го запита :

— Възможно ли ти е съ чиста съвестъ да се закълнешъ въ името на Аллаха, че зимашъ подъ свое покровителство Кочо и семейството му, щомъ азъ ти прощавамъ живота ?

— О, Стоимене, твоето великодушие ме поразява. Отъ сега никой не ще посмѣе да досажда на Кочо и семейството му. Освенъ това азъ се отказвамъ да се боря съ тебе.

— Иди си съ миръ, Селиме, поведи си хората и никому нищо не казвайте.

Селимъ като истински правовѣренъ устоя на думата си. Запази въ своята душа дълбоко почитание къмъ чичо Стоименовата храбростъ и великодушие. Следъ тая случка той не помисли да безпокои повече ни чичо, ни Кочо.

МАЙКА МИ.

Коледни пости. Страшни студове. Ледове и дебелъ снѣгъ бѣха покрили Бистра. Притисната, задушена, тя едва издаваше гласъ. Заринати долища, преспи дълбоки, пжтища непроходни. Като излѣбешъ вода, доде падне на земята, замръзва.

На двора подъ широкъ тремъ баща ми презъ есенъта бѣше натрупалъ голѣмъ купъ пенуги. Изкопалъ ги отъ гората задъ насъ. На гърбъ ги донесълъ дома. Тогава дърва не се продаваха на пазаря. Всѣки българинъ самъ си насичаше въ джбравата и си ги донасяше. На нашитѣ чорбаджии и на турцитѣ донасяха българи — чираци и измикари (слуги).

Обѣдно време бѣше. Мама се мжчеше да разцепи една пенуга : — дърва трѣбаха за огнището, че баща ми измръз-